

АНДРЕЈА ВРАЊЕШ

МОЈА ПЕСМА

ДРУГ, ПОГИНУЛИ

У сан ми дође и рече –
од како сам погинуо,
немам бронхитис,
не дишем,
не могу да се окупам,
отворим прозор.
Не могу да заспим испод младог месеца.
Замолио ме да пренесем генерацији
да неће доћи на прославу матуре,
да не види птице, нити њихов лет.
Највише жали што Ани Галијардини,
прва клупа до зида,
неће поклонити,
црвен ружин цвет.

ФОЛ ШАШАВЕ

Пролазе времена,
с њима и оне као фол шашаве,
увек их таквих има,
што скидају Сунце да нас задиве,
што небо знају да опарају,
радосне кад нас варају.
Шта би било да их нема?
Живот би, можда, био порто франко,
али с много више проблема.
Те што наглавачке скачу,
месечину као грабуљама да скидају,
нека их нека засмејавају,
срећа је што их не укидају.
Треба знати!
Враголасте што у душама својим лумпују,
насмејане што корачају,
највише и тугују.

МОЈА ПЕСМА,

Она је написана стигла мени,
нисам морао ја да је пишем,
требало је само да се склоним,
да пратим стазу,
која ме води,
у тајне оне којима дишем.